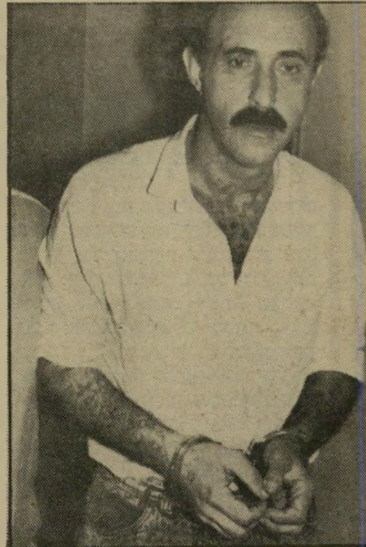

(המשך מעמוד 37)

כאשר ירדנו מהיכטה באילת, הוא עשה ברגליו תנועות כאילו הוא נופל, וזה היה מדהים", סיפרה מיכל. "אבל יותר מזה לא ידענו עליו דבר. הוא היה סגור מאוד. הוא ידע להקשיב, ואני ראיתי בו מעין חברה. בשיחות-טלפון ארוכות הייתי מספרת לו על כל דבר שקרה לי. על מריבות עם בתי, ועל תיקצוב כע" בודה שלי. הוא היה מקשיב בנועם ועוזר בעצה."

מיכל היא גראפולוגית. "זה רק מר" אה שלא היה בינינו יחסים רציניים. לא התעניינתי כלל בכתביו. ראיתי אומ" נם פה ושם פתק שלו, והתרשמתי מכתב-היד שהוא אדם מאוד סגור ולא ניתן לפתיחה. יתכן שזה היה הרבר ששיכנע אותי לא להתקשר אליו בר" צינות."

כל מכרו של שימעוני מצהירים כי הוא אדם טוב וחביב. גם המיטרה הת" רשמה שאין מרובר בפושע קרמזוג וד" סרמעצורים. אילו רצה שימעוני בא" מת ליצור פאניקה בציבור ולקבל כל

השודר שימעוני נאוולה באויקים?

סכום שרק ידרוש, היה יכול לאיים בהרעלה המונית. הוא בחר לאיים בהי" נסת מקקים ועכברים למוצרי שטר" אוס. הדבר עלול היה לפגוע במכירות של החברה, אבל לא היה יכול להזיק לציבור, שהיה מגלה את החרקים מייד. שימעוני הודה במיטרה שהיה לו קשה להרוג את העכברים.

בין ההאשמות שייכללו בכתב-האי" שם, שעומדת להגיש התובעת נורית אחיטוב, תהיה בוודאי חטיטה באימים. אך מכיוון שהוא לא קיבל את התמורה שדרש, צפוי שימעוני לעונש של שלוש שנות-מאסר בלבד.

העונש החמור צפוי לו רווקא עקב משוכות התיל הרוקרני, ששם בררר הנסיגה. שוטר שנכשל ונפל במיררר נפצע באורח חמור. שוטר זה הוא שב" סופו של דבר תפס את שימעוני ונאבק איתו. הוא נפצע שוב במהלך הקטטה, ואז הגיעה שוטרת שעזרה לעצור את שימעוני. על גרימת החבלה צפוי שימ" עוני ל-20 שנות-מאסר, אם יוכח כי השוטר נפל ונחבל על המשוכה שהניח שימעוני מראש ברורר הנסיגה. שימ" עוני לא נשא איתו נשק, אבל דאג להצטייד בפליפל חריף, כרי לזרות אותו בעיני רודפיו.

כאשר נעצר, הכחיש שימעוני שהוא הסחטן, וטען שנשלח לקבל את הקופ" סה על-ידי אדם שהכיר לפני שבוע ביפו. אבל הוא לא עמד על גירסתו זו הרבה זמן. החוקרים התרשמו שהיה לו צורך נפשי עצום לפתוח את ליבו, לסי" פו על מעלליו ולהתפאר בהם. יתכן שהצורך האמיתי שלו היה להראות לעולם שהוא אינו לא-יוצא-כפי-שנר" אה בשנים האחרונות. הוא רצה שכולם יידעו כי הוא האיש שתיכנן את ה" מיבצע המושלם הזה על כל פרטיו. יתכן שזו גם הסיבה לתפיסתו. אילו היה מצלית, לוקח את השלל ונעלם, היה ווכה רק בכסף, ולא בתהילה. אולם כאשר נעצר, הפך סיפורו לכותרת ר" שית בעיתונות הוא וכה בפירסום על חוכמתו, רמיזתו העשירי, כושר-התיכנון שלו ומקוריות מחשבתו.

אילנה אסירה של אידה

"אני פוחדת שישכחו אותי, י"א שלא יתנו לי להתקרב אליה. בנמל-התעופה כל-כך הרבה אנשים חשובים. כל מי שלא עזר ולא עשה דבר במשך השנים הארוכות האלה, ממחר עכשיו להצטרף לחגיגות. ואני, אחותה, עלולה להיבלע בין כר" לם, להישכח", אומרת אילנה פרידמן, אחותה של אידה נודל.

אשה קטנה, עיניה צוחקות, שיערה אסוף לאחור בתיסרוקת של כבושקה רוסית. לרגליה נעלי-בית ישנות וגרביים סרוגים. אפודה גדולה עוטפת את גופה.

במשך שנים אספה אידה נודל את שערותיה הנושרות של כלבתה, עד שנוצר כדור-צמר גדול. מהצמר הזה לרגה אחת מידידותיה של אידה אפודה לאילנה פרידמן. אילנה לובשת את האפודה כמו עיטור של גבורה. בגאוה. מזה 15 שנים מקדישה פרידמן את כל כוחה למען אחותה. היא עלתה לארץ באפריל 1972, עם תחילתו של גליהעליה הגדול. באה עם בעלה, לב, שהוא אגרונום, ועם בנם, יעקב, אז ילד בן 9.

הם רצו לגור בתל-אביב. הבטיחו להם כי אכן יגורו בקרבת העיר הגדולה, ונתנו להם חדר קטן במרכז קליטה בעכו.

אילנה, או אלנה, היתה בטוחה שאחותה תבוא מייד אחריה. אמא

אידה נודל אספה את שערות הכלבה שלה, ושלחה אותן ארצה. אחותה סרגה מהן סוודר

מתה כמה ימים לפני שיעקב נולד. נשארנו רק אידה ואני. בלי קרובי מישפחה. היינו קשורות זו לזו כמו אחיות תאומות. תמיד ביחד. דומות זו לזו במראה החיצוני, אבל לא באופי. אני איטית ושקטה. אידה וזיהו ומלאת-מ"ר", אומרת פרידמן.

כמה ימים אחרי שהגיעו למרכז הקליטה שמעה פרידמן ברדיו כי אידה פתחה בשביתת-רעב. זו היתה תחילת מילחמתה של אידה בשילטונות.

אילנה פרצה בככי, מישוה ריחם עליה והיפנה אותה למישרד-החוק, שקישר אותה עם אידה.

כך התחילו 15 שנות מאבק. אידה שם, נלחמת במיטרה, מתגה בממשלה, עוזרת לכל מי שאפשר, נאסרת ונשלחת ב-21 ביוני 1978, לארבע שנות-גלות כסיביר. אחרי-כך חזרה למוסקוה, משם נדחקה לעיר שדה נידחת. 16 שנים היא אסירה. לעיתים ממש כלואה, לרוב חופשיה מכבל-הכלא, אך עדיין אסירת-המאבק.

שתינו השתנינו

אותו הזמן, באן, אילנה פרי-דמן היא אסירה של אידה. שולחת

אילנה פרידמן מכינה את החדר למען אחותה אידה נודל. אני חוששת מהפגישה איתה אחרי 15 שנה